

ISTEN E VILÁGOT ÚGY SZERETTE

Dobozi Sándor

Isten-e világot úgy szerette,
Hogy od'adta egyszülött Fiát.
Hogy aki hisz űbenne, el ne vesszen,
Hanem éljen az, ki űhözű kiált.

Egy szűz fogant mēhében, szűlt egy fiút,
Jel volt ez neked Izráel.
Hogy a magasból eljűtt a naptámadat,
Velűnk van az űr: Immánuel!

Ő kinek uralma véget nem ér,
S királysága örökkē áll.
Most eljűtt, kit rég várt az elkínzott nép,
Hogy ajándékul adja magát.

Orcáját od'adta az űt verűknek,
Hátát hagyta, hogy szaggassák.
A köpdűsés elűl nem fordult el,
A gyalázkodűk kűzt szelűden állt.

Csak néztek űrű, akit átszűgeztek,
Siratták mint egyetlen fiút.
Mert az űr mindnyájunk vétkeít rávetette,
Kínhalált halt ártatlanul.

/ De ű harmadnap, hajnalban
fűltámadott,
Nem tartotta fogva a halál.
Mert az Életnek Királya
fűltámadott,
S országa neked nyitva áll.
Térj Hozzám! Jűjj Hozzám!
Eltűrűlte álnokságod
mint a felleget,
S mint felhűt bűneidet. /2x

Forrás: www.keresztenydalek.hu